

Holly Hepburn

Zonsondergang

Thuiskomen in Brightwater Bay – deel 4

**Orkney Literary Society nodigt u uit voor een
Zomer-ceilidh met Merina Wilde**

Om het einde te vieren van de succesvolle termijn van onze huidige huisschrijver, nodigen we u hierbij uit voor een dansavond waar we in de tijd terugreizen naar het Orkney uit de jaren 1940.

Of je nou wel of geen werk maakt van je outfit: de voetjes moeten van de vloer!

Vrijdag 31 juli,
van 19.00 tot 23.00 uur in de bibliotheek van Orkney

Aanmelden verplicht.

E-mail: Niall.Gunn@Orkneylib.gov.uk

1

‘Merry? Gaat het wel?’ vroeg haar beste vriendin.

Merina Wilde draaide zich niet om. In plaats daarvan hield ze haar blik gericht op de kerktoren van St. Magnus’ Cathedral, die oprees naar de nog altijd lichte avondhemel, ook al was het al ver na negenen. De bibliotheek van Orkney was achter haar, het glanzende gebouw vormde een sterk contrast met de eeuwenoude kathedraal die boven Kirkwall uittorende. En tussen de bank waar Merry de afgelopen drie kwartier op had gezeten en de bibliotheek stond Jess.

‘Het gaat prima,’ zei Merry, met een stem die wel van een ander leek te komen. ‘Ik neem even een moment voor mezelf.’

Ze hoorde dat Jess met klakkende hakken het plein overstak dat nog maar een uur eerder vol had gestaan met enthousiaste lezers. Vervolgens was er het vage ruisen van textiel op steen toen Jess naast Merry ging zitten.

‘Het laatste kwartier heb je hier helemaal in je eentje gezeten,’ zei ze, en ze drapeerde een jas rond Merry’s schouders. ‘Je hebt het vast koud.’

Dat had ze inderdaad, besefte Merry, en er ging alsnog een rilling door haar heen. Maar tot nu toe had ze zich vooral verdoofd gevoeld. Dat was begonnen zodra ze de drukke bibliotheekzaal in had gekeken en had gezien dat haar ex-vriend haar gadesloeg. Het had voortgeduurd toen hij zijn oprechte excuses had aangeboden en hartgrondig had verklaard hoe stom hij was geweest, en was doorgegaan tot op dit moment, terwijl ze zelfs nu nog zo sprakeloos was dat ze Jess geen antwoord kon geven. Het was precies zoals ze zich had gevoeld op de avond dat Alex hun zestien jaar durende relatie

verbrak, in november vorig jaar, dat ze hem met verbijsterd onbegrip had aangestaard toen hij tegen haar zei dat hij niet meer van haar hield. Behalve dat hij vanavond die pijnlijke bewering had omgedraaid door te stellen dat hij nooit was ópgehouden met van haar te houden. En Merry kon in de verste verte niet bevatten wat dat betekende, laat staan dat ze kon bedenken wat ze tegen Jess moest zeggen.

‘Dank je wel,’ bracht ze uit en ze trok de jas tot aan haar kin op. ‘Het is een beetje fris.’

Jess knikte geduldig, alsof ze speciaal naar buiten was gekomen om het over het weer te babbelen. ‘Dus wat zei die wezelachtige klootzak om zichzelf goed te praten? Nee, wacht, niet zeggen, ik kan het wel raden.’ Ze trok een berouwvol gezicht. ‘Ik begin met: “Ik moest wel bij je weg om mezelf te vinden, maar het enige wat ik heb ontdekt was dat ik niet zonder je kan leven, liefste.”’

Het was zo’n perfecte zin dat Merry ondanks zichzelf in de lach schoot. ‘Komt dat niet uit een boek van jou?’

‘Zou kunnen,’ zei Jess schouderophalend. ‘Maar ik vermoed dat Alex het op die toer gooide. Heb ik gelijk?’

Het had geen zin om het te ontkennen, dacht Merry. Jess was al zo veel jaren haar hartsvriendin dat ze de tel niet meer bijhield, en had de hele verwoestende nasleep van de scheiding meegemaakt. Sindsdien stak ze niet onder stoelen of banken hoe ze over Alex’ gedrag dacht, ervoor, tijdens en sindsdien. En in dit geval sloeg ze beslist de spijker op z’n kop.

‘Dat klopt wel zo’n beetje,’ gaf Merry toe. ‘Hij zei dat hij veranderde doordat ik veranderde en dat hij niet meer zag hoe goed we het samen hadden.’

‘Oké, laten we dat even ontrafelen...’ Jess fronste haar wenkbrauwen. ‘Dus, wat hij eigenlijk zegt, is dat hij door jouw geestelijke gezondheidsissues tot de conclusie is gekomen dat hij het elders beter zou kunnen treffen.’

Merry knipperde met haar ogen. Dat was ronduit bot, zelfs voor Jess. Ze wilde er iets tegenin brengen, maar haar vriendin stak een hand op. ‘Niets zeggen, dat is precies wat er gebeurd is. En nu je jezelf weer hebt opgeraapt en er ontzettend sexy uitziet, en bovendien

met een glanzende nieuwe filmdeal in je zak, is hij plotseling bang dat je verder bent gegaan met je leven.’ Jess zweeg even en schudde haar hoofd. ‘Ik wed dat hij zelfs de gore moed had om te zeggen dat hij je niet kwijt wilde raken!’

Merry zweeg, want Alex had inderdaad gezegd dat hij haar niet kwijt wilde raken, en Jess sloeg met een hand op de stenen bank. ‘Weet je wie hij is? Jasper Bloom uit *The Holiday*, de hypocriete klootzak die de arme Kate Winslet net genoeg aandacht schenkt om haar hoop te geven, maar te weinig om veel te betekenen te hebben. Pas toen zij hem afdankte, ging hij achter haar aan. Klinkt je dat bekend in de oren?’

Opnieuw joeg er een rilling langs Merry’s ruggengraat en ze voelde een doffe hoofdpijn opkomen. Ze wreef over haar nek en zuchtte. ‘Ik weet dat je het er niet mee eens bent, Jess. Maar wat had ik anders moeten doen: hem wegsturen zonder zelfs maar aan te horen wat hij te zeggen had? Hij heeft een heel eind gereisd om me te zien.’

Jess snoof spottend. ‘Dat was zijn eigen keus, jij hebt hem dat niet gevraagd.’

‘Nee, maar dat betekent niet dat ik kan doen alsof hij er niet is.’ Merry wachtte even toen ze terugdacht aan een andere opmerking van Jess. ‘Je vergist je trouwens met die filmdeal, dat is nog niet bekendgemaakt, dus hij weet daar helemaal niets van. Wat hem betrof, zat ik nog te worstelen met mijn writer’s block.’

En nu moest Jess lachen. ‘Heb je onlangs nog in de spiegel gekeken, Mer? Je ziet er bepaald niet uit alsof je ergens mee worstelt. Sterker nog, je ziet eruit alsof je de hele wereld aankunt.’

Door die woorden moest Merry denken aan iets wat Magnús Ólafsson had gezegd, niet lang nadat ze elkaar hadden ontmoet, namelijk dat ze hem aan een Valkyrie deed denken. Eerst had ze aangenomen dat hij een grapje maakte, maar toen duidelijk werd dat dat niet zo was, had ze die vergelijking gaandeweg wel vleierend gevonden. Als hij nou maar niet naar zijn geboorteland IJsland was teruggeroepen om voor zijn zieke moeder te zorgen, dacht Merry weemoedig. Ze had zich veel minder ellendig gevoeld met Alex’ komst met Magnús aan haar zijde.

‘Ik heb niet het gevoel dat ik de hele wereld aankan,’ bekende ze aan Jess. ‘Op dit moment weet ik niet eens of ik wel naar huis kan rijden.’

‘Dat laatste is in elk geval gemakkelijk te verhelpen,’ antwoordde Jess en ze stond op. ‘Ik zal Niall waarschijnlijk toch moeten vertellen dat zijn schrijver nog steeds in functie is. Hoe dan ook, volgens mij was hij bang dat Alex je in zijn armen zou tillen en met je naar Londen terug zou vliegen.’

Even later was ze weg, Merry achterlatend, die inwendig ineenkromp van schaamte. Niall Gunn was de link tussen haar en de Orkney Literary Society, die het huisschrijversproject financierde, en ze vroeg zich onwillekeurig af wat hij dacht van deze laatste wending in haar gecompliceerde liefdesleven. Er vast niet eerder een schrijver geweest die zo veel drama had veroorzaakt, dacht ze terwijl er opnieuw een golf van schaamte door haar heen ging. Hij zou wel een diepe zucht van opluchting slaken als haar termijn er eind juli opzat.

Die angsten werden nog aangewakkerd toen Niall een paar minuten later met Jess naar haar toekwam.

‘Alles oké?’ vroeg hij. ‘Jess zegt dat je je niet zo goed voelt.’

Hij gedroeg zich zo professioneel als altijd, maar Merry wist zeker dat er een ongewoon koele blik in zijn blauwe ogen lag. Ze wist een naar ze hoopte geruststellend glimlachje tevoorschijn te toveren. ‘Het gaat prima, echt. Alleen...’ Haar stem trilde en de glimlach glipte weg toen bij haar vanbinnen de emoties opeens opborrelden. ‘Het is gewoon een lange en nogal overweldigende avond geweest.’

Hij knikte. ‘Ja, dat snap ik wel. Zal ik jullie allebei naar Brightwater Bay terugrijden? De Mini staat prima hier op de personeelsparkeerplaats, ophalen regelen we morgen wel.’

‘Ik heb je tas al bij me,’ zei Jess, en ze stak Merry’s gehavende maar o zo dierbare Mulberry omhoog. ‘Verder nog iets?’

‘Nee, dat is alles,’ zei Merry. Ze pakte de tas dankbaar aan en zei toen tegen Niall: ‘Je hoeft echt niet helemaal naar het boerderijtje te rijden, hoor. Ik weet zeker dat ik dat zelf wel kan.’